

lah'a ortak koşan, adam öldüren ve zina edenlerin günahkâr olup kıyamet gününde ağır bir şekilde cezalandırılacağı, bu kötülükleri terk ederek iman edip hayırlı ve faydalı işlere yönelenlerin ise önceki kötülüklerinin Allah tarafından iyiliklere çevrileceği haber verilmektedir. Aynı müjde bir hadiste gösterişten uzak olarak içtenlikle Allah'ı zikredenler için de geçmektedir (*Müsned*, III, 142). Buradaki kötülüklerin iyiliklere çevrilmesi ifadesi tefsirlerde üç şekilde açıklanmıştır: a) Tövbe etmeden önce işlenmiş olan günahların öbür dünyada sevaba çevrilmesi; b) Tövbeden önceki günahlarının affedilmesi; c) Daha çok benimsenen yoruma göre ise inkârın imana, kötü hallerin iyi hallere, olumsuz tutum ve davranışların iyiliklere dönüştürülmesi (Taberî, IX, 418-420; Zemahşerî, III, 105; Fahreddin er-Râzî, XXIV, 112; Şevkânî, IV, 103).

2. Seyyie sadece bir âyette özel bir tutum ve davranışın niteliğini ifade etmek üzere kullanılmıştır (en-Nisâ 4/85). Burada kelime "bir kötülüğe aracılık etme" anlamında "şefâa sey-yie" şeklinde geçmekte ve bu şekilde aracılık yapanın kötülüğünden doğan günaha ortak olacağı bildirilmektedir. Hemen bütün hadis kaynaklarında yer alan bir hadiste İslâm'da güzel bir gelenek (sünnet-i hasene) başlatan kimsenin o yoldan gidenler bulunduğu sürece sevap kazanacağı, kötü bir gelenek (sünnet-i sey-yie) başlatanın da aynı şekilde bunun vebalini çekeceği bildirilmiştir (Buhârî, "İftişâm", 15; Müslim, "Zekât", 69). Âyet ve hadislerde bir tutum ve davranışın, bir olay ve olgunun kötü, çirkin veya elem verici niteliğini ifade etmek için sey-yie ile aynı kökten gelen sev', sù' ve sey-yi' kelimeleri de kullanılmıştır. Kötü zan, kötü örnek, kötü adam, kötü komşu, kötü iş, kötü ahlâk, kötü hüküm bu kullanımlardan bazılarıdır (M. F. Abdülbâkî, *el-Mu'cem*, "sv" md.; Wensinck, *el-Mu'cem*, "sv" md.).

3. Seyyie kavramının üçüncü kullanılışı genellikle geçim sıkıntısı, pahalılık, kuraklık, kıtlık, meşakkat, eziyet, belâ gibi insanın bedenî ve ruhî taleplerine aykırı olan, korkulan sonuçları ifade eder (meselâ bk. Taberî, IV, 178-179; Fahreddin er-Râzî, X, 188; Şevkânî, I, 549-550). Âi-İmrân sûresinde (3/118-120) Medineli yahudilerin müslümanlara karşı besledikleri kötü duygulardan bahsedilirken müslümanlar yahudileri sevdiikleri halde yahudilerin müslümanları sevmedikleri ve onlara büyük bir kin besledikleri anlatılmakta, ardından, "Size bir iyilik gelirse bu onları üzer, ama

başınıza bir kötülük gelirse buna da sevinirler" buyurulmaktadır. Diğer bir âyete göre Hz. Peygamber'in düşmanları iyi bir durumla karşılaştıklarında bunun Allah'tan geldiğini, başlarına kötü bir hal geldiğinde ise Hz. Muhammed yüzünden, onun yanlış düşüncesi ve kötü yönetimi sebebiyle (Taberî, IV, 176-177) böyle bir durumla karşılaştıklarını ileri sürerlerdi (en-Nisâ 4/78). Âyetin devamında başa gelenlerin hepsinin Allah'tan olduğu bildirilmekte, müteakip âyette ise iyilik Allah'a, kötülük insana nisbet edilmektedir. Burada kötülüğün insana nisbet edilmesini Mu'tezile âlimleri, kötülüğü kulun irade ve kudretine bağlayan kendi görüşlerini destekleyici bir delil olarak ileri sürmüşlerdir. Ancak Ehl-i sünnet âlimlerine göre iyilik gibi kötülüğü yaratan da Allah'tır. Bununla birlikte kulun uğradığı bazı zararlar kendi günahu veya tedbirsizliği yüzünden meydana geldiği için âyette sey-yie kula nisbet edilmiştir (a.g.e., IV, 178-179; İbn Teymiyye, s. 41, 43, 111). Mu'tezile ulemâsından Ebû Ali el-Cübbâî ilk âyette Allah'a nisbet edilen sey-yienin "belâ, musibet", ikinci âyette kula nisbet edilen sey-yienin ise "mâsiyet" anlamına geldiğini söylemiştir. Bu bilgiyi aktaran Fahreddin er-Râzî, ikinci anlamdaki sey-yienin de Allah'ın yaratmasına bağlı olmakla birlikte "edebe riayetten dolayı" kula nisbet edildiğini veya, "Kötülüğü kendinin yarattığını mı sanıyorsun?" şeklinde soru anlamı taşıdığını belirtir (*Mefâtihu'l-gayb*, X, 190-192). Bir âyette insanların karşılaştıkları iyilik ve kötülüklerin ilâhî imtihan olduğu bildirilmiştir (el-A'râf 7/168), diğer bir âyette insanoğlunun bir iyiliğe nâil olduğunda bundan sevinç duyduğu, ancak bir kötülükle karşılaştığında hemen nankörce davrandığı anlatılarak (eş-Şûrâ 42/48; ayrıca bk. el-A'râf 7/95) insanın tabiatında baskın bir eğilim olan isyankârlık ve nankörlüğe dikkat çekilmiştir (Şevkânî, IV, 662). Bazı âyet ve hadislerde sey-yienin sadece dengiyle cezalandırılacağı, hase-nenin karşılığının ise fazlasıyla verileceği belirtilmektedir (meselâ bk. el-En'âm 6/160; Yûnus 10/27; eş-Şûrâ 42/40; *Müsned*, IV, 322, 345, 346; Buhârî "İmân", 31, "Rikâk", 31; Müslim "İmân", 203, 204, "Zikir", 22). Hadislerde istenip de işlenmeyen sey-yienin yazılmayacağı (*Müsned*, I, 227), hatta bir hadiste yapılmaktan vazgeçilen sey-yie için bir sevap yazılacağı (Buhârî, "Rikâk", 31) ifade edilmiştir (bk. HASENE).

Seyyie ile aynı kökten olup "kötülük veya haksızlık etme, bir işi kötü yapma" an-

lamına gelen "isâet", fıkhîta şer'an tasvip edilmeyen eylemlerden söz edilirken kullanılan genel bir kavramdır. İsaetin konusu zina, farzın terki, başkasının hakkına saldırı gibi bir eylemse haram olarak nitelenir ve suç teşkil ediyorsa ceza ile karışılır; dinî şîâr özelliğine sahip sünnetlere aykırı bir eylemse mekruh diye nitelenir ve kınanır. Bazı usulcüler ikinci kısma girenlerin tahrîmen mekruh ile tenzihen mekruh arasında bir mertebede bulunduğunu ileri sürmüştür. Çoğu zaman fakihler isâe kavramını başkalarına zarar veren fiiller, özellikle su alma hakkı, geçit hakkı, mecrâ hakkı gibi irtifak haklarına riayetsizlik bağlamında kullanırlar. Bazı fıkıh eserlerinde eşlerin birbirine verdiği zararın da bu fiille ifade edildiği görülür (*Mv.F*, III, 141-142).

BİBLİYOGRAFYA :

Lisânü'l-Arab, "İsn" md.; *Kâmus Tercümesi*, I, 53-55; *Müsned*, I, 227, 387; III, 142; IV, 322, 345, 346; V, 153, 158, 169; Dârimî, "Rikâk", 74; Müslim, "İmân", 207; Taberî, *Câmi'u'l-beyân*, Beyrut 1412/1992, IV, 176-179; VI, 104; VII, 129; IX, 418-420; Zemahşerî, *el-Keşşâf* (Beyrut), III, 105, 392; İbn Atıyye el-Endelüsî, *el-Muḥarrerü'l-vecîz* (nşr. Abdüsselâm Abdüşşâfi Muhammed), Beyrut 1413/1993, V, 16; Fahreddin er-Râzî, *Mefâtihu'l-gayb*, X, 188, 190-192; XXIV, 112; İbn Teymiyye, *el-Hasene ve's-seyyie* (nşr. M. Osman el-Huşî), Beyrut 1405/1985, tür.yer.; Şevkânî, *Fetḥu'l-kadir*, Beyrut 1412/1991, I, 549-550; II, 603; IV, 103, 662; Reşid Rızâ, *Tefstrü'l-menâr*, IV, 302-303; "isâet", *Mv.F*, III, 141-142.

MUSTAFA ÇAĞRICI

SEYYİÜ'İ-HIFZ

(bk. SÜÜ'İ-HIFZ).

SEZÂİ-yi GÜLŞENİ

(سزائی گلشنی)

(ö. 1151/1738)

Halvetî-Gülşenî tarikatının
Sezâiyye kolunun kurucusu, şair.

1080'de (1669) Mora yarımadasının kuzeydoğusunda yer alan Gördüs (Korinthos) kasabasında doğdu. Hayatı hakkındaki bilgiler *Mektûbât* adlı eserinin baş tarafına konulan biyografisine dayanmaktadır. Adı Hasan olup "Sezâî"nin ona mahlas olarak Niyâzi-i Mısırî tarafından verildiği rivayet edilir (Hüseyn Vassâf, V, 79). Babasının adı Ali, dedesi Kurtbeyzâde Hasan'dır. Bazı eserlerde ismi Hasan b. Abdullah Lârendevî olarak geçmekte ve dolayısıyla babasının adının Abdullah, memleketinin Lâren-

de olduğu ifade edilmekteyse de (*Sicill-i Osmânî*, III, 15; *Hediyetü'l-ârifîn*, I, 298) bizzat kendi eserlerinde yer alan bilgiler bunun yanlış olduğunu ortaya koymaktadır (*Mektûbât*, s. 8, 30 vd.).

1098 Ramazanında (Temmuz 1687) Venedikliler'in Mora'yı işgali üzerine Gördüs'ten ayrılarak deniz yoluyla İstanbul'a gitti, oradan Edirne'ye geçti. Burada yakınlarından piyade mukabelecisi Ali Bey'in yardımıyla mukabele kaleminde çalışmaya başladı. Bu yıllarda Seyyid Osman adındaki bir zatın kızıyla evlendi. İstanbul'a giderken gemide karşılaştığı bir Halvetî şeyhinin etkisiyle tasavvufa ilgi duymaya başladı ve Edirne'de Şeyh Âşık Mûsâ Hanka-hı'nın postnişini Gülşenî şeyhi Mehmed Sırrî Efendi'ye intisap etti. Mehmed Sırrî Efendi'nin yaklaşık iki yıl sonra vefatı üzerine seyrü sülûkünü La'î Mehmed Fenâî Efendi'nin yanında tamamlayıp hilâfet aldı. Gülşenî Veli Dede Zâviyesi'nde irşad faaliyetine başladı. Fenâî'nin ölümünün (1112/1700) ardından postnişin olan Mahmud Hamdi Efendi altı ay kadar sonra vefat edince Sezâî, Veli Dede Zâviyesi'nin meşihatını damadı Ahmed Müsellim Efendi'ye bırakarak Fenâî Efendi'nin faaliyet gösterdiği Âşık Mûsâ Dergâhı'na taşındı. Bu dönemde Mısır'a giderek Gülşenî Tekkesi şeyhi İbrâhim Çelebi'den icâzetnâme aldı (icâzetnâmenin metni için bk. Hüseyin Vassâf, III, 200-203). Onun İstanbul'da Sünbül Efen-

di Hankahı'nda misafir olarak kaldığı da rivayet edilir (*a.g.e.*, III, 199-200).

Sezâî'nin yaşadığı yıllarda Osmanlı pa-dışahlarının Edirne'de kalmayı tercih etmeleri sebebiyle aralarında Sadrazam Ye-ğen Mehmed Paşa'nın da bulunduğu bazı devlet ricâli de onun müntesipleri arasına katıldı. Mektuplarındaki ifadelerinden son demlerinde nefes darlığı çektiği anlaşılan Sezâî (*Mektûbât*, s. 69-70) 17 Rama-zan 1151'de (29 Aralık 1738) Edirne'de vefat etti ve tekkenin hazîresine defnedildi. Mezarının üzerine sonradan kâgir kubbeli bir türbe inşa edilmiştir. "Kutb iken göç-tü Sezâyî rahmetullâhi aleyh" mısraı vefatına tarih düşürülmüştür. Kaynaklarda Sâdık Efendi'den büyük oğlu diye bahse-dildiğine göre küçük oğlunun da bulun-ması gerekir. Kızlarından ikisini halifeleri Ahmed Müsellim ve Hâfız Mustafa ile evlendirmiştir. Divanındaki bir tarih manzu-mesinden Fâtıma adındaki bir üçüncü kı-zının küçük yaşta öldüğü anlaşılmaktadır. Meydan mahallesi Süleymaniye Küçükpa-zarı caddesindeki tekke Cumhuriyet dev-rinde harabe haline gelmiş ve enkazı Mart 1933'te 311 liraya keresteci İsak oğlu Jak'a satılmış (*Kazancıgil*, s. 146), günümüzde tekke binasından eser kalmamıştır; hazîresi ve türbe oldukça bakımlı durumdadır.

Halvetî-Gülşenî tarikatının Sezâiyye ko-lu daha çok Edirne ve çevresinde yaygınlık kazanmıştır. Harîrîzâde, Sezâî'nin şeyhi La'î'nin Şâbâniyye, Uşşâkiyye, Gülşeniyye, Sünbülüyye, Nakşibendiyye tarikatlarından icâzeti olduğunu belirttikten sonra Sezâiyye'nin Gülşeniyye'nin bir şubesi olarak görünmekle birlikte bu beş tarikatı da içerdiğini söyler (*Tibyân*, III, vr. 126^{a-b}). Öte yandan Harîrîzâde, eserinin Uşşâkiyye kısmında Sezâî'yi Uşşâkiyye'den ayrılan şubelerin beşincisinin kurucusu olarak zikreder (*a.g.e.*, II, vr. 290^a-292^b). Sezâî ve mensuplarının eserleri incelendiğinde İbrâhim Gülşenî ve Gülşenîliğe büyük önem atfettikleri görülür. Nitekim kendisi divanının pek çok yerinde Gülşenîliğe mensup olduğuna işaret etmektedir.

Eserleri. 1. *Divan*. Bursalı Mehmed Tâhir'in "Osmanlı'nın Hâfız-ı Şîrâzî'si" diyerek abartılı bir ifadeyle andığı Sezâî geniş hacimli bir divana sahiptir. Beş kaside, iki terkibibend, on iki murabba, iki muhammes, iki tahmîs, iki müseddes, 396 gazel, altı rubâî, otuz üç nazım, on kıta, üç tarih, altı müfred, otuz bir matla' ve yedi ilâhiden meydana gelen eser Niyâzî-i Mısırî'nin bir gazeline yaptığı şerh ve mürşidi

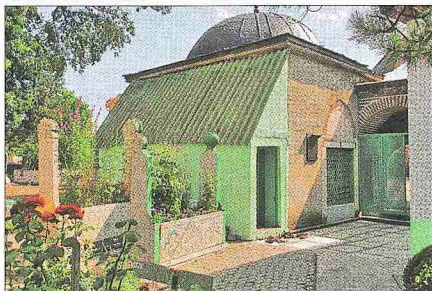
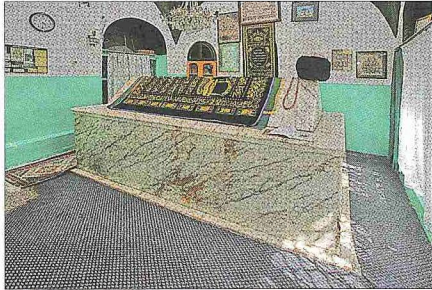

Ali Alparslan hattıyla "Yâ Hazret-i Pîr-i Sâni Hasen Sezâî-yi Gülşenî" levhası (Abdullah Uçman koleksiyonu)

La'î Mehmed Fenâî'nin divançesiyle birlikte basılmıştır (Bulak 1250, 1256; İstanbul 1276). Şahver Çelikoğlu tarafından Latin harfleriyle yayımlanan eser (İstanbul 1985) Ali Rıza Özüygun'un doktora çalışmasına (*Hasan Sezâî'nin Hayatı, Edebi Kişiliği, Eserleri, Divân'ının Tenkitli Metni ve İncelenmesi*, 1999, Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü) konu olmuştur. 2. *Mektûbât-ı Sezâî*. Sezâî'nin oğluna, damadına, halifelerine, müridlerine, yakın çevresine, bazı devlet ricâline yazdığı mektuplardan oluşan eser Mehmed La'î'nin *Şerh-i Ma'nevî-yi Şerîfi* ile birlikte *Mektûbât-ı Hazret-i Sezâî* adıyla yayımlanmıştır (İstanbul 1289). Sadeleştirilmiş bir yayımı da bulunan eser (haz. Cezaîr Yazar, İstanbul 2001) ayrıca aslına sadık kalınarak Latin harflerine çevrilmiş ve değişik açılardan tasnif edilerek değerlendirilmeye tâbi tutulmuştur (Himmat Konur, *Hasan Sezâî ve Mektupları Işığında Tasavvuf Hayatı*, İzmir 2003). 3. *Şerh-i Gazel-i Niyâzî-i Mısırî*. Niyâzî-i Mısırî'nin, "Halk içre bir âyineyim herkes bakar bir an görür" mısraıyla başlayan gazelinin şerhi olup (İstanbul 1276) Abdullah Çaylıoğlu'nun hazırladığı *Niyâzî-i Mısırî Şerhleri* adlı eser içinde (İstanbul 1999) ve Şahver Çelikoğlu'nun hazırladığı divanının sonunda yer almaktadır.

Sezâî'nin, "Gel ey dil bülbülü gülzâr-ı tenden eyle inhbârı / Ayân eyle ne gülşenden gelirsin bize de bârî" beytiyle başlayan kaside damadı Ahmed Müsellim Efendi tarafından *Şümû-i Lâmi' fi Beyân-ı Etvâr-ı Sâbi'* adıyla şerhedilmiş (baskı yeri yok, 1314), Hüseyin Vassâf *Sefîne*'de bu şerhin bir özetine yer vermiştir (III, 217-220). Sezâî'nin, "Kalem-i sun'-i ezel her ne ki tahrîr etti / Kaydedip suh'-i ebedde anı takrîr etti" beytiyle başlayan gazelinin de Gülşenî-Sezâî şeyhi Şuayb Şerefeddin Efendi *İzâhu'l-merâm fi meziyyeti'l-keâm* adıyla şerhetmiş, eser Latin harfleriyle de yayımlanmıştır (İstanbul 2001). Ayrıca Recep

Sezâî-yi Gülşenî'nin türbesi ve sandukası - Edirne

Uslu, *Zübde-i Makâle-i İlm-i Mûsikî ve Mecmûa-i Güfte* adlı iki risâleyi Sezâî'ye ait olduğunu ileri sürerek yayımlamış (bk. bibl.). Sezâî'nin bazı ilâhilerini çağdaşı Enfi Hasan Ağa bestelemiştir (*DİA*, XVI, 285).

BİBLİYOGRAFYA :

Sezâî-yi Gülşenî, *Mektûbât*, İstanbul 1289, s. 8, 30, 69, 70; ayrıca bk. "Tercüme-i Hâl-i Hazret-i Sezâî", s. 2-7; *Hasan Sezâyî Divanı* (haz. Ali Rıza Özüygun), İstanbul 2005; Harîrîzâde, *Tibyân*, II, vr. 290^a-292^b; III, vr. 126^{a-b}; *Sicill-i Osmânî*, III, 15; İsmet, *Tekmilâtü's-Şekâik*, s. 397-398; *Osmanlı Müellifleri*, I, 84-85; *Tomar-Halvetiyye*, s. 50-52; Hüseyin Vassâf, *Sefîne*, III, 189-236; V, 79; *Hediyetü'l-'ârîftn*, I, 298; Mustafa Tatcı, *Edebiyattan İçeri: Dinî-Tasavvufî Türk Edebiyatı Üzerine Yazılar*, Ankara 1997, s. 366-369; Ratip Kazancıgil, *Edirne Şehir Tarihi Kronolojisi: 1300-1994*, İstanbul 1999, s. 146; Ali Rıza Özüygun, *Hasan Sezâyî-i Gülşenî*, Edirne 2002; Himmet Konur, *Hasan Sezâî ve Mektupları Işığında Tasavvuf Hayatı*, İzmir 2003; Recep Uslu, "Hasan Sezâyî Gülşenî'nin Bilinmeyen İki Müsiki Eseri", *Akademik Araştırmalar Dergisi*, sy. 12, İstanbul 2002, s. 37-49; Haydar Ali Dirioz, "Sezâî", *TA*, XXVIII, 491; Tahsin Yazıcı, "Sezâî", *İA*, X, 547-549; Kathleen Burrill, "Sezâî", *EI²* (İng.), IX, 150; Nuri Özcan, "Hasan Ağa, Enfi", *DİA*, XVI, 285.

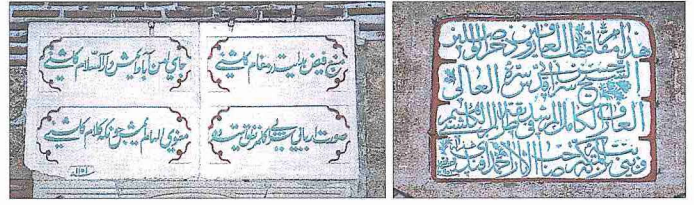
HİMMET KONUR

SEZÂİ-Yİ GÜLŞENİ KÜLLİYESİ

Edirne'de
XVIII. yüzyılda inşa edilen
tekke-külliyeye.

Gülşenî, Sezâî, Hasan Sezâî Tekkesi adlarıyla bilinen külliye, Gülşeniyye tarikatının Sezâiyye kolunun kurucusu Hasan Sezâî (ö. 1151/1738) adına XVIII. yüzyılın başında yaptırılmıştır. Cami, türbe, şadırvan, çeşme ve hazireden oluşan külliyyeden günümüze minare, iki türbe, şadırvan, çeşme ve hazire ulaşmıştır. Bugüne kadar pek çok tahribata mâruz kalan külliye binaları 1151 (1738), 1153, 1165 (1752), 1286 (1869) ve 1305 (1887) yıllarında onarılmıştır. Eskiden tekkenin yerinde Şah Melek

Sezâî-yi Gülşenî
Külliyesi'nin
cümle kapısı
üzerinde
ve türbe
duvarındaki
kitâbeler

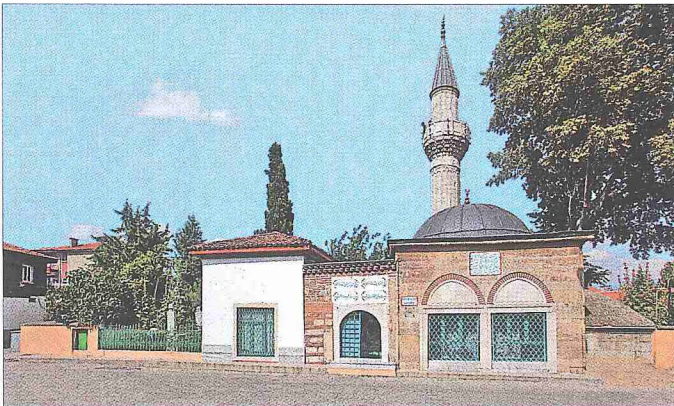
Paşa'nın 892'de (1487) bir zâviye yaptırdığı bilinmektedir. Bu zâviye, XVI. yüzyılda Edirne'ye gelen ve İbrâhim Gülşenî'nin halifesi olan Aşık Mûsâ Efendi tarafından Gülşenî Dergâhı olarak kullanılmaya başlanmıştır. XVII. yüzyılda tamir gören ve zaman içinde harap olan tekkenin yerine bugünkü yapılar inşa edilmiştir.

Binaya giriş, avlu duvarının batı kanadındaki iki türbenin ortasında kalan bir kapıyla sağlanmaktadır. Mermer söveli ve kemerli kapı açıklığının üzerinde yatay dikdörtgen biçiminde 1151 (1738) tarihli onarım kitâbesi bulunmaktadır. İçten yuvarlak kemeri oluşturan tuğlalar kalın derzlidir. Kapının yer aldığı bu duvar dıştan ve içten üstte iki sıra tuğla kirpi saçakla sonlanmaktadır. Avluda girişin kuzey ve güneyinde bulunan türbelerden güneydeki Hasan Sezâî'ye, kuzeydeki mürşidi La'î Mehmed Fenâî Efendi ve Aşık Mûsâ Efendi'ye aittir.

Günümüze sadece temel kalıntıları ulaşan caminin Edirne Vakıflar Bölge Müdürlüğü Arşivi'nde mevcut 1957 yılına ait fotoğrafına göre cami güney-kuzey yönünde dikdörtgen planlı, kiremit kaplı, kırma çatılı ve tek minarelidir. Niteliği belirlenememekle birlikte kesme ve kaba yontma taşla inşa edildiği anlaşılan caminin güney ve batı cephelerinde sivri kemerli ikişer pencere olduğu görülmektedir. Camide yakın zamanda (Aralık 2006) yapılan kazıda zeminde farklı kotlarda altıgen ve kare tuğla döşemelerle pencere alt söveleri ve mihrap nişi ortaya çıkarılmıştır. Caminin kuzeydoğusunda yapıdan biraz

uzakta yer alan minaresi düzgün kesme taşla inşa edilmiştir. 1887'deki onarım sırasında yaptırılan minare kare kaide üzerinde silindirik gövdeli, tek şerefeli ve piramidal külâhlıdır. Gövdesi düşey silmelerle bölümlenmiş minarenin beş sıra mukarnaslı şerefesi mermer korkuluktur. Yapılan son kazıda minare ile cami arasında bir ocak nişi tesbit edilmiştir. Kaynaklardan öğrenildiğine göre bilinmeyen bir tarihte minare ile cami arasına cami ile aynı yükseklikte bir mekân eklenmiştir. Niteliği belirlenemeyen bu mekânın semâhâne veya caminin son cemaat yeri olması ihtimali vardır.

Sezâî-yi Gülşenî Türbesi eskiden bir sebzezi dükkânı iken Gülşenî'nin vasiyetiyle kendisinin oraya gömülmesi üzerine türbeye dönüştürülmüştür. Kareye yakın dikdörtgen planlı, düzgün kesme taştan inşa edilen yapının üzeri pandantifli kubbeye örtülmüştür. Türbenin batı cephesinde tuğladan sivri kemerli alınlıklı, mermer söveli, kare açıklıklı, demir şebekeli iki adet pencere yer almaktadır. Pencere kemerlerinin ortasında 1153 (1740) tarihli dört satırlık bir onarım kitâbesi bulunmaktadır. Kuzey cephesi üzerinde batı cephesindekilerle aynı karakterde bir adet pencere ile bu pencerenin mermer sövesi üstünde tarihi belli olmayan bir kitâbe mevcuttur. Türbenin sağır olan güney cephesine karşılık doğu cephesinde iki kapı yer almaktadır. Kapılardan güneyde olanı büyük olup yuvarlak kemerli açıklıklı ve sövesizdir, daha sonraları örülerek kapatılmıştır. Küçük olan kapı mermer söveli ve yuvarlak kemerli açıklıklıdır. Kemerin kilit taşında çarkifelek motifi, kemer köşelerinde gül dalından oluşan süslemeler bulunmaktadır. Bu kapının hemen üstünde kare formlu bir mermer levha üzerinde 1153 (1740) tarihli ve Mehmed Tâib imzalı Hasan Sezâî'nin tuğrası görülmektedir. Türbenin doğu cephesi önüne sonradan dikdörtgen planlı bir birim eklenmiş olup üzeri eğimli bir çatı ile kapatılmıştır. İçeride mekânın ortasında Hasan Sezâî'ye ait mermer sanduka yer almaktadır. Son onarımlar sırasında kapatılan büyük kapı içeride camekânlı bir nişe dönüştürülmüştür. Kuzeydeki şeyhler için türbe kare planlı

Sezâî-yi
Gülşenî
Külliyesi -
Edirne